

Setenes med Laukelandsfossen og Kringla. Foto: Ch. Zurbuchen.

OBJEKT NR. 97

STORELVA

Fylke: Sogn og Fjordane
 Kommuner: Fjaler, Gaular
 Nedbørfelt. 28 km²
 Skoggrense: 500 m o.h. Areal under denne:
 ca. 30 %
 Middelvannføring: 2,1 m³/s
 Laveste - høyeste punkt: 0—1305 m o.h.
 Marin grense: 50 m o.h.
 Kraftpotensial: 40 GWh
 Naturgeografisk region: 37 d

Vassdragsbeskrivelse

Vassdraget er bare befart i 1977.

Storelva drenerer deler av fjellområdene mellom Førdefjorden og Dalsfjorden i ytre deler av Sunnfjord. Rundt 90 % av nedbørfeltet ligger over 300 m o.h. Storelva danner ytterst den kjente Laukelandsfossen som stuper ca. 150 m ned i Dalsfjorden. Mellom 200 og 500 m o.h. ligger en rekke vatn, hvorav Kvanndalsvatnet 0,7 km² og Blåvatnet 0,2 km² er de største. Rundt denne relativt flate delen av nedbørfeltet rager en rekke fjelltopper, hvorav Blegja (1305 m o.h.) er den høyeste. Fjellet Kvamshesten ligger like øst for feltet.

Klimaet i området er utpreget oseanisk, med årsnedbør mellom 2000 og 3000 mm.

Berggrunnen kan inndeles i tre geologiske soner. Området ved Laukelandsfossen og 2 km nordvestover i vassdraget består av eruptiver tilhørende Dalsfjorddekket. I de sentrale delene dannes berggrunnen vesentlig av devonske bergarter som breksjer og konglomerater. I traktene ved Blåvatn og videre mot nordvest består berggrunnen av devonske sandsteiner. De nedre delene har en dalform som bærer preg av iserosjon. Dalføret er hengende i forhold til Dalsfjorden.

Vegetasjonen i nedbørfeltet bærer preg av at klimaet er utpreget oseanisk og at berggrunnen vesentlig består av næringsfattige bergarter. Lavlandssonens flora og vegetasjon er svært sparsomt representert da sonen bare dekker små arealer. Store deler av fjellområdene har dessuten lite vegetasjon.

Skogssonen som i sørvendte dalsider når opp til ca. 550 m o.h. domineres av bjørk og furu. I lavlandet finnes endel gråorskog og spredte bestand med alme-, linde- og askeskog. Det aller meste av bjørke- og furuskogen er fattig og dominert av lyngarter.

Myrer har liten utbredelse. De som finnes er av fattigmyrtypen.

Vatna i området er oligotrofe, og vegetasjonen domineres av vanlige arter som flaskestarr, elvesnelle og botnegras.

STORELVA
M 1:250 000
Ref. serie 1501, blad Florø

NOU 1983: 42
Naturfaglige verdier og vassdragsvern

OBJEKT NR. 97
STORELVA

40 fuglearter er registrert i feltet. Alle artene er vanlige for landsdelen. De fleste biotopene er artsfattige. Området har liten betydning for trekkende og overvintrende fugl.

Ferskvannsbiotopene varierer fra oligotrofe høyfjellsvatn til skogstjern og myrtjern av dystrof karakter. Elveløpet går for det meste i stryk. Kvanndalsvatnet har steile strender

og dermed en lite produktiv strandsone. Ferskvannsbiologisk har Storelva verdi først og fremst på grunn av sin uberørthet.

Nedbørfeltet er lite påvirket av tekniske inngrep. I sentrale deler er til dels store områder tilplantet med gran. Vegetasjonen viser over alt at beitepåvirkningen er stor.